

opusdei.org

Com en una pel·lícula: la felicitat que res no pot treure

Déu no només vol que tinguem un final feliç, sinó que, a més, vol que siguem feliços durant el camí. Amb la seva gràcia podem acollir un estil de vida que rau en la presència de Crist en nosaltres.

11/01/2022

A tots ens sol agradar que les pel·lícules tinguin un final feliç. Que el protagonista, després d'una

infininitat d'aventures i de dificultats, aconseguixi allò que tant li ha costat. I l'espectador, que ha estat testimoni dels seus avatars, participa de la seva alegria.

Déu no només té previst per a nosaltres un final feliç: vol que, a més, siguem feliços durant tot el camí. El Senyor vol que amb la seva gràcia acollim un estil de vida que se centri en el que és veritablement important: la presència de Crist en cadascun de nosaltres. Això és precisament el que Jesús ens va convidar a valorar en el sermó de la muntanya (cf. *Mt* 5, 1-12).

Uns espectadors bocabadats

Jesús va seure al pendent d'una muntanya, on el podien veure millor tots els que el seguien. S'havia corregut la veu que un home jove removia els cors i molts no es van voler perdre l'ocasió. Alguns van tenir la sort de situar-se a pocs

metres seu. D'altres, en canvi, es van haver de conformar a veure'l de lluny. Tots es mantenien expectants per sentir les primeres paraules de la boca del Mestre. «No us commou contemplar Jesús, envoltat sempre per la gent, que es precipitava a tocar-li els vestits, que el seguia i l'oprimia sense parar, fins al punt de no deixar-lo ni tan sols temps per menjar?». [1]

Conscient de tota aquesta atenció, el Senyor va començar a parlar: «Feliços els pobres en l'esperit: d'ells és el Regne del cel! Feliços els qui ploren: Déu els consolarà! Feliços els humils: ells posseiran la terra!». I així va continuar, referint-se als que tenen fam i set de justícia, als compassius, als nets de cor, als perseguits...

La cara de sorpresa de tots els presents segur que era per emmarcar. Acostumats a entendre la

prosperitat humana com a signe de l'amor de Déu, es queden perplexos davant de l'afirmació que qui pateix la pobresa o la injustícia s'ha de considerar feliç. Els esquemes amb què jutjaven el que passava a les seves vides queden trencats i, en canvi, veuen com davant dels seus ulls s'obre un panorama que no haurien pogut imaginar i que encara no arriben a comprendre.

Però... són els contemporanis de Jesús els únics que veuen alterats els seus principis de valoració del que hauria de ser desitjable? Potser nosaltres no identifiquem la prosperitat amb el favor de Déu, però alguna cosa d'aquesta mentalitat encara perviu avui dia. Quan alguna cosa ens va malament, podem pensar que Déu ens ha abandonat, o potser en algun cas fins i tot concloem que ell envia un determinat càstig a algú. O potser ens sentim contents amb Déu perquè les

coses ens van bé. En llegir les benaventurances, podem fer nostra la sorpresa dels oients i quedar-nos bocabadats davant del que Jesús ens diu. «Darrere dels grans interrogants, Déu ens vol obrir un panorama de grandesa i de bellesa, que s'oculta potser als nostres ulls. Cal confiar en Ell i fer un pas per trobar-lo, i treure'ns la por de pensar que, si ho fem, perdrem moltes coses bones de la vida. La capacitat que té de sorprendre'ns és molt més gran que qualsevol de les nostres expectatives».[2]

Preparació per al que és etern

El Senyor coneix bé la novetat del que està dient. Sap que les seves declaracions remouran profundament els fonaments de qui el segueix i, fins i tot, escandalitzaran certa gent. Però els vol fer –i fer-nos– pensar. «Jo vull entendre què diu l'Evangelí. I em sembla que, sovint,

en lloc de llargues reflexions, seria millor dir (...): aquest Evangeli no ens agrada, som contraris al que diu el Senyor. Però què vol dir? Si jo dic sincerament que a primera vista no hi estic d'acord, ja hi he posat atenció: es veu que jo voldria, com a home d'avui, entendre què diu el Senyor. Així podem entrar de ple en el nucli de la paraula».[3] Si volem aprofundir en el que el Senyor ens vol dir, hem de qüestionar la nostra vida arran del seu missatge i deixar-nos sorprendre.

Jesús veu les cares de sorpresa, sent els murmurs dels qui es pregunten si el que acaben de sentir pot ser veritat... Certament, les seves paraules sonen molt boniques, però potser semblen excessivament idealistes. Podríem pensar: com poden ser desitjables la pobresa, la calúmnia o la persecució? El que està dient no va amb mi, és més aviat per a persones especials, no per a mi.

Aquesta és una simple declaració d'ideals nobles, però amb poca aplicació pràctica. El Senyor experimenta, una vegada més, la nostra resistència a elevar la mirada i a rebre el que és grandios, la tendència a reduir-ho tot al que és merament pràctic i controlable.

Les benaurances poden il·luminar la vida de tot cristià, perquè són un reflex del caminar terrenal del Senyor. Ell vol viure en nosaltres, inspirar totes les nostres accions, vol que siguem “un altre Crist”. Per entendre-ho i acceptar-ho, ens hem de fiar de Jesucrist.

Naturalment, el que està dient el Senyor és tota una novetat. Els qui l'escolten adverteixen que ell no és com els fariseus, que es limiten a dictar el que està permès fer el dissabte o en altres circumstàncies. El que estan sentint és tot un programa sobre una vida nova, sobre

la felicitat; un programa sorprenent, que sembla que contradiu tota idea prèvia sobre el que ens la pot proporcionar.

Potser, quan més tard van meditar sobre això, els apòstols i altres deixebles del Senyor es van anar adonant que les paraules de Jesús revelaven una idea de felicitat més profunda de la que ells tenien fins aleshores. Amb les seves afirmacions paradoxals, Jesús els proposava una felicitat contra la qual la pobresa, la injustícia, la persecució no poden fer res... Una felicitat que no depèn del poder o dels honors. Qui no voldria una felicitat així?

Nosaltres, com ells, tenim l'experiència que algunes d'aquestes coses (carències, dolors, calúmnies, injustícies) ens fan sentir malament, fins i tot potser tendeixen a fer-nos perdre les ganes de ser bons; i d'altres (mansuetud, pau,

misericòrdia, neteja de cor), encara que siguin atractives, pot semblar que requereixen un esforç notable, que ens espanta. Però no se'ns escapa que el poder, el domini sobre els altres, els plaers, les riqueses o els honors aporten una complaença molt passatgera i sempre insuficient: si confonguéssim la satisfacció immediata que aporten amb la felicitat, ens acabariem trobant més aviat buits, encara que assolíssim els nostres objectius.

Per descomptat, la proposta de Jesús no és que acumulem tot el sofriment possible en aquesta terra, com si el dolor per si mateix fos un passaport per gaudir després al cel. Ell ens estima feliços també aquí baix. Simplement, vol que no esperem la felicitat del que és efímer, del que passa, sinó que ens preparem per trobar-la en el que és veritablement sòlid, en el que és etern, en l'única cosa capaç de satisfer la set d'infinít

que hi ha en nosaltres. En definitiva, ens convida a fomentar l'actitud de qui confia en ell, de qui viu amb la convicció que és molt més valuós estar amb Déu que experimentar certes satisfaccions fugaces. En última instància, vol que aquí baix aprenguem a viure del que per la seva misericòrdia esperem gaudir per tota l'eternitat. Si, amb la gràcia de Déu, som capaços de veure el seu amor en qualsevol situació: en la pobresa i en la riquesa, en l'honor i en la calúmnia, en la salut i en la malaltia, en la pau i en la persecució, ens estem preparant per al cel (cf. *Fl* 4, 11-13).

«L'alegria no és l'emoció d'un moment: és una altra cosa! La veritable alegria no ve de les coses, de tenir, no! Neix de la trobada, de la relació amb els altres, neix del fet de sentir-se acceptats, compresos, estimats i del fet d'acceptar, de comprendre i d'estimar; i això no per

un moment, sinó perquè l'altre, l'altra, és una persona».[4]

La felicitat indestructible

Aquests ensenyaments se'ls van quedar molt gravats, als apòstols i als deixebles més propers. Per això, anys després, inspirats per l'Esperit Sant, els van consignar en els Evangelis. També ells se sorprendrien en escoltar-los, però ja llavors tenien confiança —potser encara incipient— en Jesucrist; una confiança que s'aniria desenvolupant més endavant. Quan nosaltres tenim aquesta actitud, quan veritablement creiem que Déu vol que siguem feliços i sap què és el que ens ajudarà a aconseguir-ho, ja no menyspreem aquests consells com a incomprendibles, o sorprenents o difícils. Més aviat demanem ajuda al Senyor per entendre millor què signifiquen i què em suggereixen per a la meua vida d'avui.

«Feliços els pobres en l'esperit: d'ells és el Regne del cel». El Senyor sap com n'és de fàcil deixar-se portar per la impressió que com més tens, més feliç ets. Ell sap que necessitem béns materials, però vol que la nostra felicitat no depengui d'això. Vol que prenguem distància de les coses, perquè no ens descentrin del que és important: la presència de Déu i el seu amor en la nostra vida.

També quan afirma: «Feliços els nets de cor: ells veuran Déu!» ens convida a identificar la nostra mirada amb la seva i a formar una interioritat que ens ajudi a dirigir els nostres pensaments i afectes al Senyor. Si, en canvi, penséssim en aquesta neteja com un pes, ens limitariem a combatre temptacions i impulsos desordenats; però una lluita així acaba fent patir. Per això, ens il·lumina el consell del Senyor: deixa que transformi la teva mirada! apunta a dalt de tot, al que és

grandiós!, perquè allà descobriràs una felicitat més sòlida i duradora.

«Benaventurats els que tenen gana i set de justícia, perquè quedaran sadollats». Jesús ens impulsa a desitjar la santedat, però també a aprofitar les ocasions en què la justícia sembla que no hi sigui, per basar-nos en Déu i no en la seguretat que les coses siguin com haurien de ser.

A simple vista, pot semblar que la fam de justícia té poca relació amb la vida de la majoria dels oients, o amb la nostra, que potser no patim grans injustícies. Però potser podem pensar que Jesús també fa referència aquí a aquestes injustícies de caminar per casa. A tot el que, quan passa, ens fa pensar: això no hauria de ser així. El mal temps que arruïna un pla que ens il·lusionava, un mal de cap, una avaria inoportuna, un canvi de plans, una correcció que

rebem en un moment que ens sembla menys favorable, una feina que per la negligència d'un col·lega ens toca enfrontar a nosaltres, l'actitud d'algú que sembla que no ens té en compte... Aquesta fam de justícia, aquesta experiència que la vida no ens tracta com pensem que mereixem, és una ocasió per ancorar-nos en el que és realment important. Per descomptat, les contrarietats ens afectaran sempre, però si ens fiem d'aquest ensenyament de Jesucrist, arribarà el moment en què no tindran força per treure'ns l'alegria, perquè haurem après a estar centrats en ell i a comprendre que aquestes dificultats no ens roben necessàriament els dons més importants que tenim, haurem après a viure en l'amor de Déu, que no ens faltará mai.

La sorpresa dels oients —la nostra— es transforma llavors en alegria i en el desig d'aprofitar qualsevol

circumstància per romandre cada vegada més en l'amor de Déu i a veure'l en el que la vida ens ofereix: "L'home ha estat creat per a la felicitat. La vostra set de felicitat, per tant, és legítima. Crist té la resposta al vostre desig. Però us demana que confieu en ell".[5]

Julio Diéguez

[1] Sant Josepmaria, *Carta 6.V.1945*, núm. 42.

[2] Fernando Ocáriz, *Dejarse sorprender por un Padre bueno*, La Estrella, 25.I.2019.

[3] Benet XVI, *Coloquio con los sacerdotes de la diócesis de Roma*, 26.II.2009.

[4] Francesc, *Discurs*, 6.VII.2013.

[5] Sant Joan Pau II, *Discurs*, 25.VII.
2002.

Photo: Francisco T. Santos
(Unsplash)

pdf | document generat
automàticament des de [https://
opusdei.org/ca-ad/article/com-en-una-
pel-licula-la-felicitat-que-res-no-pot-
treure/](https://opusdei.org/ca-ad/article/com-en-una-pel-licula-la-felicitat-que-res-no-pot-treure/) (04/04/2025)